

Arrest

nr. 81 442 van 21 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 22 april 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FLACHET, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 4 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Zij dient op 3 juni 2010 een actualisatie in.

Op 17 maart 2009, met kennisgeving op 22 april 2011, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.12.2009 werd ingediend door (en de aanvulling dd. 03.06.2010) :

B., A. (R.R.: (...))

nationaliteit: Marokko

geboren te safi op 16.05.1970

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8 A dat bepaalt dat: "de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen". Verschillende getuigenverklaringen bevestigen dat betrokkene langer dan vijf jaar in België verblijft. Echter, uit het administratieve dossier blijkt dat zij voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat zij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Betrokkene heeft in 2006 plannen gehad om te huwen, zoals blijkt uit de voorgelegde huwelijksverklaring. Dit kan echter niet beschouwd worden als een geloofwaardige poging om verblijfsrecht te krijgen. Uit een huwelijk vloeit namelijk niet automatisch verblijfsrecht voort. Wat dus inhoudt dat betrokkene geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A. Betrokkene verklaart ook dat ze zich ettelijke keren geïnformeerd heeft bij de gemeente en sociale diensten met betrekking tot de mogelijkheid om haar verblijf te regulariseren. Ze legt hiervan echter geen bewijsstukken voor, zodat met dit argument geen rekening kan gehouden worden.

Betrokkene verklaart dat ze als tweede moeder voor de vier kinderen van haar zus zorgt, waaronder een zwaar gehandicapt kind. Ze legt echter geen bewijsstukken voor om de verwantschap met haar zus aan te tonen. De verklaringen van betrokkene en van verschillende getuigen die stellen dat ze bij haar zus verblijft is onvoldoende bewijs om de verwantschap aan te tonen.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Betrokkene legt echter geen arbeidscontract voor en bijgevolg komt zij niet in aanmerking voor een regularisatie op basis van het criterium 2.8B. Zij legt wel een werkbeploofte voor, afgegeven door Figgaro Sprl, gedateerd op 10.11.2009. Dit is echter geen arbeidscontract en kan bijgevolg niet in het voordeel van de betrokkene weerhouden worden.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar haar lokale verankering. Het feit dat betrokkene sinds lang in België zou verblijven, goed Frans zou spreken, vele vrienden en familieleden zou hebben (zij staat dit met getuigenverklaringen en attesten) kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009."

Op 22 april 2011 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de redengeving luidt:

"Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten(art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij aan:

“DEUXIEME MOYEN: Violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme qui proclame le droit à la vie privée et familiale, de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980, des articles 1, 2 et 3 de la loi du 29.7.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs; Violation des principes généraux de droit et plus particulièrement, le principe général de bonne administration, le principe de prudence, de préparation avec soin des décisions administratives et de gestion consciencieuse; et l'erreur manifeste d'appréciation. »

In het middel betoogt de verzoekende partij dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet afdoend is. Zij stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf enkel werd geweigerd omdat zij geen geloofwaardige poging tot het verkrijgen van een verblijf zou hebben verricht. Door enkel dit criterium van de *“Instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet”* van 19 juli 2009 te weerhouden zonder uit te leggen wat de definitie is van een *“geloofwaardige poging tot het verkrijgen van een wettig verblijf”*, is verzoekende partij niet in staat te begrijpen wat de redenen zijn voor de afwijzing. Dergelijke vage afwijzing voldoet niet. De enkele motivering die stelt dat dat een voorgelegde huwelijksverklaring niet een geloofwaardige poging is tot het verkrijgen van een wettig verblijf is niet afdoende.

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota betreffende het tweede middel:

“In een tweede middel stelt verzoekster een schending voor van artikel 8 EVRM, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2, 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, manifeste appreciatiefout.

Verzoekster stelt dat verwerende partij haar langdurig verblijf en haar lokale verankering diende te evalueren. Ze stelt de bestreden beslissing voorzien is van een stereotiepe motivering. Verzoekster verwijt verwerende partij niet te voorzien in een definitie van 'geloofwaardige poging' en stelt dat ze niet begrijpt op basis van welke redenen de beslissing genomen werd.

Verwerende partij heeft de eer vooreerst te antwoorden dat het criterium 2.8A als volgt luidt:

“De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

Rekening houdend met al de door verzoekster bijgebrachte elementen, heeft verwerende partij op redelijke wijze geoordeeld dat verzoekster geen geloofwaardige poging heeft ondernomen voor 18 maart 2008, conform voormeld criterium, zodat zij niet in aanmerking kan komen voor regularisatie op deze basis. Zij voldoet immers niet aan één van de drie cumulatieve voorwaarden voorzien in criterium 2.8.A.

Verwerende partij heeft de eer te benadrukken dat er inderdaad geen definitie bestaat van wat er precies verstaan dient te worden uit een geloofwaardige poging, en dat op basis van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geoordeeld werd dat ondanks de integratie-inspanningen van verzoekster, zij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld door het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat het onredelijk is dat een huwelijksintentie, die op zich geen verblijfsrecht genereert, niet beschouwd wordt als een geloofwaardige poging tot het bekomen van een verblijfsrecht.

Waar verzoekster meent dat de beslissing stereotiep is, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat de beslissing wel degelijk ingaat op verzoeksters neergelegde documenten en op haar persoonlijke situatie. Verzoekster maakt het tegendeel niet aannemelijk. Verwerende partij kan ook nog verwijzen naar volgende rechtspraak:

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden worden met verzoekster lokale verankering en hieromtrent het volgende bepaalt:

"De advocaat van betrokkene verwijst ook naar haar lokale verankering. Het feit dat betrokkene sinds lang in België zou verblijven, goed Frans zou spreken, vele vrienden en familieleden zou hebben (zij staat dit met getuigenverklaringen en attesten) kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies d.d. 19.07.2009."

Met betrekking tot een voorgestelde schending van artikel 8 EVRM, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat verzoekster op geen enkele wijze aantoonbaar valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM. Immers zij toont niet aan een gezinsleven te hebben in België. Verwerende partij heeft de eer op te merken dat de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005; nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Verzoekster maakt het tegendeel niet aannemelijk.

Louter ten overvloede en indien aangenomen zou worden dat verzoekster een gezinsleven heeft, *quod non*, dient artikel 8, 2de lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, 2de lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer vastgesteld te worden dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, 2de lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Hierbij dient te worden vastgesteld dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster, geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van het recht op privé- en gezinsleven. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven.

Bovendien moet het ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoekster dergelijke onmogelijkheid niet aan en beperkt ze zich tot het uiten van loutere beweringen. Een schending van het artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

Verwerende partij kan geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verweten worden nu verzoekster niet aantoonbaar dat de beslissing genomen werd op basis van een verkeerde voorstelling van feiten.

Het tweede middel is ongegrond."

2.3.1. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de verwerende partij verwijt haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wijzen omdat zij niet heeft aangetoond dat zij in het verleden een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf te bewerkstelligen. Zij verwijt dat de bestreden beslissing stereotiep is. Zij merkt op dat *"Alors que, à partir du moment où il s'agit d'un examen au fond du dossier (puisque la décision ne déclare pas la requête irrecevable), la partie adverse aurait dû évaluer l'ancrage local et la longueur du séjour de la requérante et expliquer pour quelles raisons elle estime que ces éléments en soi ne suffisent pas à permettre une régularisation du séjour pour des raisons humanitaires"*. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout te hebben begaan. De door de verzoekende partij aangehaalde elementen voldoen niet, terwijl evenmin is geweten wat dient begrepen te worden onder het begrip *"geloofwaardige poging om een wettig verblijf te verkrijgen"*, nu dit niet is uitgelegd in de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu een onderzoek vergt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt er uitdrukkelijk gewezen op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan en wordt aan de partijen gevraagd wat hun standpunt ter zake is. De verzoekende partij zet uiteen dat door het toepassen van de instructie, de verwerende partij bijkomende voorwaarden heeft toegevoegd aan de wet en dat de vernietiging zich opdringt.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin

omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

2.3.2. De verzoekende partij voert aan dat de verwerende partij naliet haar lokale verankering en de duur van haar verblijf in België afdoende te evalueren en niet heeft uitgelegd waarom deze elementen op zich niet volstaan om haar een machtiging tot verblijf toe te staan.

In de aanvraag haalde de verzoekende partij onder meer volgende elementen aan:

- verblijf sedert 2004 in België bij haar zus en diens Belgische familie,,
- volgen van taalcursus,
- sociale bindingen: vrienden en familie.

Zij legt verschillende stukken neer bij haar aanvraag.

De bestreden beslissing antwoordt met betrekking tot de verblijfsduur en de werkwillegheid:

“Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8 A dat bepaalt dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Verschillende getuigenverklaringen bevestigen dat betrokkene langer dan vijfjaar in België verblijft. Echter, uit het administratieve dossier blijkt dat zij voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat zij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Betrokkene heeft in 2006 plannen gehad om te huwen, zoals blijkt uit de voorgelegde huwelijksverklaring. Dit kan echter niet beschouwd worden als een geloofwaardige poging om verblijfsrecht te krijgen. Uit een huwelijk vloeit namelijk niet automatisch verblijfsrecht voort. Wat dus inhoudt dat betrokkene geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A. Betrokkene verklaart ook dat ze zich ettelijke keren geïnformeerd heeft bij de gemeente en sociale diensten met betrekking tot de mogelijkheid om haar verblijf te regulariseren. Ze legt hiervan echter geen bewijsstukken voor, zodat met dit argument geen rekening kan gehouden worden.”

en:

“Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Betrokkene legt echter geen arbeidscontract voor en bijgevolg komt zij niet in aanmerking voor een regularisatie op basis van het criterium 2.8B. Zij legt wel een werkbepoofte voor, afgegeven door Figgaro Sprl, gedateerd op 10.11.2009. Dit is echter geen arbeidscontract en kan bijgevolg niet in het voordeel van de betrokkene weerhouden worden.”

Op de elementen die de integratie van de verzoekende partij betreffen antwoordt de bestreden beslissing:

“De advocaat van betrokkene verwijst ook naar haar lokale verankering. Het feit dat betrokkene sinds lang in België zou verblijven, goed Frans zou spreken, vele vrienden en familieleden zou hebben (zij staat dit met getuigenverklaringen en attesten) kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf hoofdzakelijk ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van het aantonen van het bestaan van een geloofwaardige poging om een wettig verblijf te verkrijgen, hetzij criterium 28A uit de vernietigde instructie is voldaan. Deze voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatie-mogelijkheid meer beschikt, wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake een ononderbroken verblijfsduur, zodat in casu een voorwaarde werd toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat de elementen die haar lokale verankering betreffen en de duur van haar verblijf in België niet afdoend zijn gemotiveerd kan de schending van de materiële motiveringsplicht worden aangenomen. De uitleg waarom deze elementen op zich niet volstaan, voldoet niet.

De schending van motiveringsplicht wordt aangenomen.

Dit onderdeel van het middel is gegrond.

Gezien de gegrondheid van dit onderdeel tot de ruimste vernietiging leidt, dient niet verder te worden ingegaan op de overige onderdelen van het middel en op de overige middelen.

3. Zoals uit de hierboven weergegeven bestreden beslissingen blijkt, blijkt uit de bewoordingen van de eerste bestreden beslissing dat het bevel dat aan de verzoekende partijen werd gegeven, gesteund is op deze beslissing. Nu de Raad een middel gegrond acht gericht tegen deze beslissing en overgaat tot de vernietiging ervan, is de rechtsgrond van het bevel verdwenen. Gelet op een goede rechtsbedeling en het rechtszekerheidsbeginsel dient bijgevolg ook dit bevel uit het rechtsverkeer te verdwijnen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 22 april 2011, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN